

Підуть літа, і плуг терпіння  
Все глибше в серці ме орати,  
І я щороку му кидати  
В пустий загін нове насіння.  
І кожду грудку буду гріти  
Зефіром чувств і дихом мрії,  
Росою юної надії  
Буду зливати ярі квіти.  
Поринуть дні, і вихри злоби  
Зморозять лан єще з весною,  
І він покриєсь самотою,  
І вдягнесь в жовтий квіт жалоби.  
І в дні задушні, в дні сумнії  
Нарву квітоків, зів'ю віночок,  
І на німий піду горбочок  
Та й заквітчаю гріб надії.